

Jerzy Kukuczka

Józef Jerzy Kukuczka^[3] (ur. 24 marca 1948 w Katowicach, zm. 24 października 1989 na Lhotse w Nepalu) – polski taternik, alpinista i himalaista, jako drugi człowiek na Ziemi zdobył Koronę Himalajów i Karakorum – wszystkie 14 głównych szczytów o wysokości ponad 8 tysięcy metrów (pierwszy był Reinhold Messner, któremu zajęło to szesnaście lat i cztery miesiące, Kukuczce niespełna osiem lat). Uznawany jest za jednego z najwybitniejszych himalaistów w historii.

Spis treści

Życiorys

Najważniejsze osiągnięcia

Osiągnięcia wspinaczkowe – chronologia

- Tatry
- Dolomity
- Alpy
- Bułgaria
- Alaska
- Alpy Południowe (Nowa Zelandia)
- Hindukusz
- Korona Himalajów i Karakorum
- Inne

Upamiętnienie

- Książki
- Artykuły
- Filmy
- Sztuki teatralne

Przypisy

Linki zewnętrzne

Życiorys

Był beskidzkim góralem, którego rodzina pochodzi z Istebnej.

W szkole średniej uprawiał przez pewien czas podnoszenie ciężarów, aż do momentu, kiedy dostał zakaz lekarski uprawiania tego sportu.

W 1965 roku został członkiem Harcerskiego Klubu Taternickiego im. gen. Mariusza Zaruskiego w Katowicach. HKT, należący do Hufca Katowice-Zachód, prowadził działalność turystyczną na rzecz hufca, organizując imprezy turystyczne z wykorzystaniem elementów z zakresu wspinaczki. W działaniach tych brał czynny udział Jerzy Kukuczka. W 1966 roku wstąpił do Koła Katowickiego Klubu Wysokogórskiego i ukończył tatrzański kurs wspinaczkowy. W czasie harcerskiego zimowiska w

Jerzy Kukuczka

Józef Jerzy Kukuczka

Jerzy Kukuczka – graffiti w Bogucicach (2011)

Data i miejsce urodzenia	24 marca 1948 <u>Katowice</u>
Data i miejsce śmierci	24 października 1989 <u>Lhotse</u>
Przyczyna śmierci	upadek z wysokości po pęknięciu liny
Miejsce spoczynku	lodowa szczelina na <u>Lhotse</u>
Narodowość	<u>pol</u> ska
Edukacja	Studium Trenerów Alpinizmu
Małżeństwo	żona <u>Cecylia</u> ^{[1][2]}
Dzieci	Maciej, Wojciech

Odznaczenia

Kowarach zimą 1967/68 uzyskał stopień przewodnika, a następnie – podharcmistra. W HKT pełnił funkcje przewodniczącego Komisji Rewizyjnej (1967–1969) oraz szefa komórki szkoleniowo-kwalifikacyjnej (1971–1975). Razem z nim proporzycyk Harcerskiego Klubu Taternickiego znalazł się na najwyższych szczytach Ziemi.

Spośród 14 ośmiotysięczników zdobytych w latach 1979–1987 na 8 wszedł nowymi drogami^[4] (poza swoim pierwszym ośmiotysięcznikiem wspinał się albo w ekstremalnie ciężkich warunkach zimą albo nowymi trasami), 7-krotnie w stylu alpejskim, na 4 zimą (3 pierwsze wejścia zimowe), na 1 szczyt samotnie – żaden inny zdobywca 14 ośmiotysięczników nie może pochwalić się takim bilansem. W ciągu niespełna dwóch lat (21 stycznia 1985 r. – 10 listopada 1986 r.) zdobył sześć ośmiotysięczników, z czego aż trzy po raz pierwszy zimą, na trzech kolejnych wytyczył nowe drogi (w tym niezwykle trudne na Nanga Parbat i K2). Wolno aklimatyzował się, za to słynął z ogromnej wytrzymałości psychicznej i fizycznej. Jego partnerami byli m.in. Wojciech Kurtyka, Artur Hajzer, Krzysztof Wielicki oraz Ryszard Pawłowski.

W 1988 na igrzyskach olimpijskich w Calgary wraz z Reinholdem Messnerem nagrodzony srebrnym Orderem Olimpijskim. Reinhold Messner odmówił przyjęcia medalu, uzasadniając swój gest tym, że uważa alpinizm za twórczość, a nie rywalizację^[5]. Kukuczka przyjął medal, ponieważ w wyczynowym wspinaniu widział sportowe wartości, co niejednokrotnie podkreślał: *W alpinizmie, jak w szachach – mówił – jest miejsce na swego rodzaju twórczość i sportową rywalizację. Gdyby jej zabrakło, być może nigdy bym się nie wspinał.*

Mnie nie wystarczy być tylko w górach – dodał później – nie wystarczy być na wyprawie. Uważam, że jeżeli się podchodzi pod górę, to z jakimś celem, a tym celem jest wejść na tę górę.

Zginął na wysokości 8300 metrów 24 października 1989 podczas wejścia na Lhotse nową drogą przez słynną, niezdobytą wówczas południową ścianę. Szczyt atakował wspólnie z Ryszardem Pawłowskim. Kukuczka wspinał się jako pierwszy i tuż przed granią szczytową odpał. Lina, nie wytrzymując obciążenia, pękła, a wspinacz spadł w dwukilometrową przepaść. Ciało Kukuczki nigdy nie odnaleziono, ale oficjalna wersja brzmiała, że Kukuczkę pochowano w lodowej szczelinie, nieopodal miejsca upadku. Taki krok był podyktowany wymaganiami odnalezienia ciała do wypłaty odszkodowania dla rodziny zmarłego^[5].

Jerzy Kukuczka miał żonę Cecylię Ogrodzińską^{[1][2]} oraz dwóch synów: Macieja i Wojciecha^[7]. Młodszy z jego synów, Wojciech, zdobył Mount Everest^[8].

Jerzy Kukuczka (z lewej) i Andrzej Czok podczas wyprawy na Mount Everest – zdjęcie wykonane wiosną 1980 roku. 19 maja 1980 zdobyli oni szczyt nową drogą

Najważniejsze osiągnięcia

- zdobycie Korony Himalajów i Karakorum (w ciągu zaledwie ośmiu lat: 1979-1987) jako drugi człowiek na świecie (po Reinholdzie Messnerze^{[7][9][10]})
- wytyczenie jedenastu nowych dróg na zdobytych ośmiotysięcznikach^[6] (do chwili obecnej nie pobity rekord, droga na K2 nigdy nie została powtórzona)
- siedem wejść na ośmiotysięczniki w stylu alpejskim^[7] (w tym na K2)
- jako jedyny człowiek na świecie zdobył dwa ośmiotysięczniki w ciągu jednej zimy
- zdobycie czterech ośmiotysięczników zimą, w tym trzech po raz pierwszy w historii: Dhaulagiri I, Kangchendzonga, Annapurna (na Czo Oju wszedł razem z Zygmuntem Andrzejem Heinrichem 3 dni po pierwszych zimowych zdobywcach tego szczytu – pierwszego zimowego wejścia dokonali Maciej Berbek i Maciej Pawlikowski 12 lutego 1985)^{[6][7][11]}

- zdobycie w ciągu niespełna dwóch lat (21 stycznia 1985 – 10 listopada 1986) sześciu ośmiotysięczników, z czego aż trzy po raz pierwszy zimą, na trzech kolejnych wytyczeniu nowych dróg (w tym niezwykle trudne drogi na Nanga Parbat i K2)^[7]
- wejście solowo na Makalu nową drogą^[7]

Osiągnięcia wspinaczkowe – chronologia

Tatry

- 20 lutego 1971 – pierwsze zimowe przejście drogi przez tzw. Grzybek na północnej ścianie Mięguszowieckiego Szczytu Pośredniego (wraz z Danutą Gellner-Wach, Januszem Skorkiem i Zbigniewem Wachem),
- 16–18 kwietnia 1971 – pierwsze zimowe przejście drogi zwanej dziś „Kurtykówką” na wschodniej ścianie Małego Młynarza (z Jerzym Kallą i Zbigniewem Wachem),
- 22 lipca 1971 – pierwsze polskie przejście „Drogi Pająków” na północnej ścianie Wołowej Turni z Januszem Skorkiem i Marianem Piekutowskim,
- 3–6 stycznia 1972 – pierwsze przejście zimowe direttissimi północno-wschodniej ściany Małego Młynarza wraz z Tadeuszem Gibińskim i Zbigniewem Wachem,
- 23–24 czerwca 1972 – poprowadził nową drogę na Małym Młynarzu (Wielkim Kominem) wraz z Danutą Gellner-Wach, Zbigniewem Wachem i Januszem Skorkiem,
- 8 lutego 1977 – wytyczył nową drogę północnym filarem Małego Durnego Szczytu z Andrzejem Machnikiem.

Dolomity

- 1972 – Monte Civetta, Torre Trieste – Direttissima dei polacchi, pierwsze wejście,
- 1972 – Cima Bancon – filarem, pierwsze wejście,
- 1973 – Marmolada – „Via del Ideale”, pierwsze zimowe wejście.

Alpy

- 19 lipca 1973 – z M. Łukaszewskim dokonali pierwszego polskiego przejścia drogi „Aureille-Fentren” na Aiguille du Moine,
- 22 lipca 1973 – podczas tego samego wyjazdu z tym samym partnerem przeszli jako pierwsi Polacy „Drogę Paryżan” na La Pelle w masywie Vercors,
- 6 sierpnia 1973 – wraz z M. Łukaszewskim, B. Kozłowską i J. Kurczabem przeszedł drogę „Major” na wschodniej ścianie Mont Blanc,
- 12–14 sierpnia 1973 – poprowadził nową drogę na Petit Dru (z M. Łukaszewskim i W. Kurtyką),
- 3–4 sierpnia 1975 – z M. Łukaszewskim i W. Kurtyką poprowadził nową drogę na północnej ścianie Pointe Hélène w Grandes Jorasses.

Bułgaria

- 1971 – Riła – Diabelskie Igły (nową drogą).

21 stycznia 1985 jako pierwszy człowiek na ziemi (razem z Andrzejem Czokiem) wszedł zimą na Dhaulagiri (8167 m n.p.m.) – pierwszy z czterech ośmiotysięczników, które zdobył zimą^[6]

Południowa ściana Lhotse

Alaska

- 20–26 lipca 1974 – wspinał się zachodnim zębem południowej ściany na Denali (McKinley) (6194 m n.p.m.), gdzie doznał poważnych odmrożeń.

Alpy Południowe (Nowa Zelandia)

- 27 lutego 1981 – trawers Mount Hicks, Mount Dampier, Green Saddle (z Krzysztofem Wielickim i Ryszardem Pawłowskim)
- 1981 – Malte Brun (3199 m n.p.m.) – nowe drogi środkiem ściany południowej oraz zachodnią ścianą.

Hindukusz

- 1 sierpnia 1976 – samotnie, nową drogą zdobył Kohe Awal (5800 m n.p.m.),
- 10–11 sierpnia 1976 – wraz z J. Barankiem, S. Cholewą i H. Natkańcem weszli od południowego wschodu na Kohe Tez (7015 m n.p.m.),
- 10 sierpnia 1978 – z Tadeuszem Piotrowskim i M. Wroczyńskim nową drogą pokonali Tiricz Mir Wschodni (7692 m n.p.m.),
- 11 sierpnia 1978 – I wejście na Bindu Ghul Zom (6340 m n.p.m.) (z Tadeuszem Piotrowskim, podczas zejścia z Tiricz Mir Wschodniego).

Korona Himalajów i Karakorum

- 4 października 1979 – Lhotse drogą klasyczną z Andrzejem Czokiem, Andrzejem Heinrichem i Januszem Skorkiem w ramach wyprawy Klubu Wysokogórskiego z Gliwic, styl alpejski, wspinaczka bez używania butli tlenowych, ale wspomaganie tlenem z butli było stosowane podczas snu w obozie czwartym na 7800 m.
- 19 maja 1980 – Mount Everest nową drogą (filarem południowym) z Andrzejem Czokiem, z częściowym wspomaganie tlenem. Tlen skończył się podczas ataku szczytowego
- 15 października 1981 – Makalu nową drogą (północno-zachodnią flanką i północną granią), pierwsze solowe wejście w Nepalu, bez wspomaganie tlenem, styl alpejski,
- 30 lipca 1982 – Broad Peak drogą klasyczną w stylu alpejskim z Wojciechem Kurtyką, bez wspomaganie tlenem (nielegalne wejście w ramach aklimatyzacji przed atakiem na południową ścianę K2),
- 1 lipca 1983 – Gaszerbrum II (południowo-wschodnią granią), nową drogą razem z Wojciechem Kurtyką, pierwsze wejście południowo-wschodnią granią, styl alpejski, bez wspomaganie tlenem,
- 23 lipca 1983 – Gaszerbrum I, nową drogą południowo-zachodnią ścianą razem z Wojciechem Kurtyką, styl alpejski, bez wspomaganie tlenem,
- 17 lipca 1984 – trawers całego masywu Broad Peak z wejściem na główny wierzchołek w stylu alpejskim z Wojciechem Kurtyką, bez wspomaganie tlenem,
- 21 stycznia 1985 – Dhaulagiri, pierwsze zimowe wejście, wraz z Andrzejem Czokiem, bez wspomaganie tlenem,
- 13 lutego 1985 – Czo Oju, zimowe wejście wraz z Zygmuntem Andrzejem Heinrichem, południową ścianą, bez wspomaganie tlenem,
- 13 lipca 1985 – Nanga Parbat, nową drogą (filar południowo-wschodni), towarzyszyli mu Carlos Carsolio, Zygmunt Andrzej Heinrich i Sławomir Łobodziński, bez wspomaganie tlenem,
- 11 stycznia 1986 – Kanczendzonga, pierwsze zimowe wejście, wraz z Krzysztofem Wielickim, bez tlenu, od południowej strony,
- 8 lipca 1986 – K2, nową drogą (środkowym filarem południowej ściany) z Tadeuszem Piotrowskim (zginął w czasie zejścia), styl alpejski, bez wspomaganie tlenem,
- 10 listopada 1986 – Manaslu, nową drogą, w stylu alpejskim z Arturem Hajzerem, bez wspomaganie tlenem,
- 3 lutego 1987 – Annapurna I, pierwsze wejście zimowe z Arturem Hajzerem, od strony północnej, bez wspomaganie tlenem
- 18 września 1987 – Sziszapangma, nową drogą zachodnią granią, w stylu alpejskim z Arturem Hajzerem, bez wspomaganie tlenem.

Inne

- 1977 – Nanga Parbat – próba wejścia południowo-wschodnią ścianą, osiągnięto wysokość ok. 7950 m
- 24 czerwca 1983 – Gaszerbrum II East (7772 m) (z Wojciechem Kurtyką, pierwsze wejście)
- 16 lipca 1984 – wraz z Wojciechem Kurtyką zdobył Broad Peak Middle (8011 m)
- 1984 – Biarhedi (6759 m) – pierwsze wejście na szczyt, styl alpejski, solo, bez tlenu
- 1984 – Maszerbrum La (5364 m) – styl alpejski, solo, bez tlenu
- 9 listopada 1986 – Manaslu East – pierwsze wejście, styl alpejski, bez tlenu
- 1987 – Yebokalgan Ri (7365 m) – wejście zachodnią granią, do wysokości około 7000 m na nartach z fokami, pierwsze wejście na szczyt, bez tlenu, styl alpejski
- 1987 – Sziszapangma, wierzchołek zachodni (7950 m) – zachodnią granią, pierwsze wejście, styl alpejski, bez tlenu
- 13 października 1988 – biorąc udział w wyprawie Klubu Wysokogórskiego z Katowic, wszedł z Arturem Hajzerem na Annapurnę I East (8010 m). Dokonali tego w stylu alpejskim, wytyczając od południa nową drogę
- 24 października 1989 – podczas wyprawy Śląskiej Grupy Himalajskiej wspinał się z Ryszardem Pawłowskim południową ścianą Lhotse. Odpadł od ściany i spadł w przepaść

Upamiętnienie

W Chukhung wybudowano czorten (współrzędne N 27°54'04.2" E 086°51'43.6"), na którym umieszczono tablicę pamiątkową honorującą Jerzego Kukuczkę. Tablica pamiątkowa znajduje się także na Tatrzańskim Cmentarzu Symbolicznym pod Osterwą.

Imieniem Jerzego Kukuczki nazwano szkoły: Szkołę Podstawową w Sobiekursku^[12], Szkołę Podstawową nr 20 i Gimnazjum nr 11 w Bielsku-Białej, Zespół Szkolno-Przedszkolny w Pewli Małej k. Żywca, Szkołę Podstawową nr 40 w Katowicach-Bogucicach, Zespół Szkół w Korzkwi, Gimnazjum nr 22 w Łodzi, Szkołę Podstawową nr 58 w Poznaniu, Szkołę Podstawową nr 12 w Jastrzębiu-Zdroju, Gimnazjum nr 10 w Katowicach-Bogucicach, Szkołę Podstawową nr 5 w Świątchłowicach-Chropaczowie (dziś nieistniejąca), Gimnazjum nr 2 w Mikołowie, Szkołę Podstawową nr 10 w Mikołowie, Szkołę Podstawową nr 38 w Zespole Szkolno-Przedszkolnym nr 2 we Wrocławiu, Akademii Wychowania Fizycznego w Katowicach, V liceum ogólnokształcące z oddziałami integracyjnymi oraz gimnazjum nr 6 mistrzostwa sportowego z oddziałami integracyjnymi w Rybniku. Jego imieniem nazwano także ulice: w Częstochowie na osiedlu Północ, w Świdniku na osiedlu Kusocińskiego, w Lubinie na osiedlu Przylesie, we Wrocławiu na osiedlu Gaj, w Opolu w dzielnicy Półwieś, w Zabrze (dzielnica Biskupice) oraz na osiedlu Szamocin w Warszawie^[13].

Poczta Polska wydała okolicznościowy znaczek, który został zaprojektowany przez Jana Konarzewskiego. Na znaczku można zobaczyć panoramę Himalajów, podobiznę Kukuczki i jego olimpijskiego medalu^[14].

W Katowicach corocznie odbywają się: Maraton Kukuczki i Drużynowy Maraton Kukuczki – biegi organizowane przez Akademię Wychowania Fizycznego im. Jerzego Kukuczki w Katowicach^[15].

W 2009 roku ukazał się pierwszy tom książki *Sportowe sukcesy Polaków 1918–2008*, który autor Andrzej Korsarz dedykował Jerzemu Kukuczce.

Jedno z katowickich osiedli nosi jego imię.

Tablice poświęcone osobom zmarłym w górach na Tatrzańskim Cmentarzu Symbolicznym, w lewym górnym rogu tablica poświęcona Jerzemu Kukuczce

Jerzy Kukuczka – pomnik

1 października 2015 odsłonięto pomnik Jerzego Kukuczki przed głównym wejściem AWF w Katowicach. Jego nazwisko zostało umieszczone również na Pomniku Alpinistów w Katowicach, odsłoniętym 28 października 2015 roku^[16].

W przysiółku Wilcze w Istebnej w góralskim domku letniskowym Jerzego Kukuczki znajduje się utworzona w 1996 roku przez Cecylię Kukuczkę (żonę Jerzego) – Izba Pamięci Jerzego Kukuczki.

Od 2017 patron skweru w Katowicach, w dzielnicy Załęże^[17].

Tablica pamiątkowa upamiętniająca Jerzego Kukuczkę w Istebnej

Książki

- *Mój pionowy świat* (Mac System Maciej Kukuczka, 2008), ISBN 978-83-928083-0-5
- *Mój pionowy świat czyli 14 × 8000 metrów* (1995), ISBN 1-899397-09-4
- *Ostatnia ściana* (Agencja Reklamowa KOMPLET, Katowice 1999), ISBN 83-912268-0-8.
- *Na szczytach świata* (Wydawnictwo PiT, Kraków 1996), ISBN 83-86219-28-9.
- *Na szczytach świata* (Krajowa Agencja Wydawnicza, Katowice 1990), ISBN 83-03-03166-X.
- *Kukuczka. Opowieść o najsłynniejszym polskim himalaiście* (Autorzy: Dariusz Kortko, Marcin Pietraszewski, Wydawnictwo Agora, Warszawa, sierpień 2016), ISBN 978-83-268-2393-0

Artykuły

- J. Kukuczka, *K2 ścianą południową*, („Taternik” nr 2/86)

Filmy

- *Jurek* (reż. Paweł Wysoczański, dokumentalny, Polska 2014, 80 min)^[18]
- *Kukuczka* (reż. Jerzy Porębski, dokumentalny, Polska 2011, 46 min)^[19]
- *Himalaiści: Zerwana lina*^[20].

Sztuki teatralne

- *Himalaje* (reż. Robert Talarczyk), 2018, Teatr Śląski w Katowicach^[21]

Przypisy

1. Izba pamięci Jerzego Kukuczki (<https://jerzykuczka.com/izba-pamieci/>) (pol.). jerzykuczka.com. [dostęp 2016-10-23].
2. Cecylia Kukuczka – 14 x 8000 Jerzego Kukuczki (<http://wspinanie.pl/wydarzenie/cecylia-kuczka-14-x-8000-jerzego-kuczki/>) (pol.). wspinanie.pl. [dostęp 2016-10-23].
3. Andrzej Gowarzewski: *MISTRZOSTWA POLSKI. LUDZIE (1918-1939). 100 lat prawdziwej historii (1)*, Wydawnictwo GiA, Katowice 2017, str. 247
4. Dariusz Kortko, Marcin Pietraszewski: *Kuczka. Opowieść o najsłynniejszym polskim himalaiście*. Warszawa: Wydawnictwo Agora, 2016, s. 396. ISBN 978-83-268-2393-0.
5. Dariusz Kortko, Marcin Pietraszewski, *Kuczka. Opowieść o najsłynniejszym polskim himalaiście.*, Warszawa: Agora S.A., 2016, ISBN 978-83-268-2393-0.
6. Jerzy Kukuczka (1948–1989) (<http://pza.org.pl/news.acs?id=316327>). pza.org.pl. [dostęp 2013-03-19].
7. Jerzy Kukuczka (<http://darien.pl/klub/?p=2297>). darien.pl. [dostęp 2013-03-19].

8. Tomasz Kalemba: Cecylia Kukuczka: nie czuję żalu do tych gór (<http://eurosport.onet.pl/alpinizm/cecylia-kukuczka-nie-czuje-zalu-do-tych-gor/y85rv>) (pol.). eurosport.onet.pl, 06-09-2013. [dostęp 2013-09-09].
9. IAR: 25 lat temu Kukuczka zdobył „Koronę Himalajów” (<http://tvp.info/informacje/ludzie/25-lat-temu-kukuczka-zdobyl-korone-himalajow/8550086>). TVP Info. [dostęp 2013-03-19].
10. Kukuczka: wejść na szczyt! (<http://www.polskieradio.pl/39/247/Artykul/685659,Kukuczka-wejsc-na-szczyt>). polskieradio.pl, 18 września 2012. [dostęp 2013-03-19].
11. Szczyty możliwości (<http://www.national-geographic.pl/artykuly/pokaz/szczyty-mozliwosci/3/>). national-geographic.pl, 31 marca 2009. [dostęp 2013-03-19].
12. Zespół szkolno-przedszkolny - Szkoła Podstawowa im. Jerzego Kukuczki w Sobiekursku (<http://zsp-sobiekursk.pl>)
13. *Opole – Ulica Kukuczki Jerzego – zdjęcia* (http://opole.fotopolska.eu/Opole/u146943,ul_Kukuczki_Jerzego.html), opole.fotopolska.eu [dostęp 2016-11-28].
14. Na podstawie książki *Mój pionowy świat* Jerzego Kukuczki wydanej przez Wydawnictwo AT London w 1995 r. ISBN 1-899397-09-4
15. Maraton Kukuczki (<http://www.bieggkuczki.pl/pl/maraton-kuczki/2/p/>). bieggkuczki.pl. [dostęp 2013-03-19].
16. Odślonięto pomnik tragicznie zmarłych alpinistów Klubu Wysokogórskiego w Katowicach (<http://wspianie.pl/2015/10/odslonieto-pomnik-tragicznie-zmarlych-alpinistow-klubu-wysokogorskiego-w-katowicach/>) (pol.). wspianie.pl, 2015-10-28. [dostęp 2015-12-22].
17. *UCHWAŁA NR XXXVIII/743/17 RADY MIASTA KATOWICE z dnia 30 marca 2017 r. w sprawie nadania placowi położonemu na terenie miasta Katowice nazwy "Skwer Jerzego Kukuczki"* (<http://bip.katowice.eu/Lists/Dokumenty/Attachments/101842/sesja%20XXXVIII-743-17.pdf>) (pol.) bip.katowice.eu [dostęp 2018-01-01]
18. *JUREK* – film dokumentalny o Jerzym Kukuczce (<http://jurekkuczka.pl>)
19. *Kuczka* (2011) (<http://www.filmweb.pl/film/Kuczka-2011-645487>)
20. Serial dokumentalny: Polish Mountaineers in the Himalayas – Discovery World, 2007 (<http://www.teleman.pl/tv/Himalajscy-Zerwana-Lina-520040>) (ang. • pol.)
21. *Himalaje* (<https://www.teatrslaski.art.pl/strefawidza/spektakl/104>), Teatr Śląski [dostęp 2018-06-14] (pol.).

Linki zewnętrzne

- [Strona poświęcona pamięci Jerzego Kukuczki \(Http://jerzykuczka.com/\)](http://jerzykuczka.com/)
- [Witryna filmu „Jurek” \(http://jurekkuczka.pl\)](http://jurekkuczka.pl)
- [Pamięci tragicznie zmarłego alpinisty Jerzego Kukuczki \(http://www.kronikarp.pl/szukaj,4382,tag-689570,strona-6\)](http://www.kronikarp.pl/szukaj,4382,tag-689570,strona-6) w PKF na stronie [KronikaRP \(http://www.kronikarp.pl/\)](http://www.kronikarp.pl/)
- [Jerzy Kukuczka – biografia, cytaty, galeria zdjęć \(http://drytooling.com.pl/baza/ludzie/450-jerzy-kuczka\)](http://drytooling.com.pl/baza/ludzie/450-jerzy-kuczka)
- [Wirtualne muzeum Jerzego Kukuczki \(http://jerzykuczka.com/#/\)](http://jerzykuczka.com/#/)

Źródło: „https://pl.wikipedia.org/w/index.php?title=Jerzy_Kuczka&oldid=56902676”

Tę stronę ostatnio edytowano 18 cze 2019, 06:37. Tekst udostępniany na licencji Creative Commons: uznanie autorstwa, na tych samych warunkach (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.pl>), z możliwością obowiązywania dodatkowych ograniczeń. Zobacz szczegółowe informacje o [warunkach korzystania \(http://foundation.wikimedia.org/wiki/Warunki_korzystania\)](http://foundation.wikimedia.org/wiki/Warunki_korzystania).